

Mindeközben Kachrliakéknál

Maximilián Pisinger az anyjának, vagyis inkább az apjának köszönhette a nevét, akihez viszont az anyja sohasem ment hozzá. Meg egy részeg anyakönyvvezetőnek.

Maximilián Rozália Kachrliaková és Ludovít Bisinger rövidke románcának a gyümölcse volt. Ludovít Bisinger trolibuszokat javított. Csendes ember volt, aprócska, kerek fején fekete bajusszal és szakállal körbenőtt, ugyancsak aprócska arc. Kétkezi szakmája és visszatetsző, már-már bizarr külseje miatt Rozália nem akart hozzámenni. Egyébként is tartott is tőle kissé, mert Ludovít Bisinger elektromos ember hírében állt: pusztá kézzel hozzáérhetett bármilyen magas feszültséghez, nem lett tőle semmi baja. Rozália azonban félt, hogy az a sok elektromosság valahol felgyűlt benne, és akármikor megrázhathatja őt Ludovít testén keresztül.

Rádásul hiába hordta szíve alatt Bisinger karbantartó gyermekét, a lelke mélyén még mindig egyetemi éveiből származó előző udvarlóját, a pszichológushallgató, vagyis közben a Technokrach állami vállalat üzempszichológusává avanszált Maximilián Didiket szerette. Az ok, amiért e plátói kapcsolat nem jutott el a beteljesülésig, furamód a hatalmas kebelzet volt, amellyel Rozália Kachrliaková már tizenhárom esztendő kora óta rendelkezett, de amely sajnálatos módon nem csupán ékességének, hanem élete megnehezítőjének is bizonyult. Ez utóbbi részben szó szerint értendő, mivel a keblek súlya nagymértékben hozzájárult hátgerincproblémájához kialakulásához, részben pedig átvitt értelemben, mert a dús kebelzet nem tette lehetővé, hogy szerelme a boldog házasság révébe evezzen. A Didik vezetéknevet Rozália a sors csúnya fintorának tartotta volna.

Születendő gyermeke apjának nevével viszont elégedett volt. Mi több, olyan salamoni döntést sikerült hoznia, mely szerint a fiú a Bisinger vezetéknevét mellé plátói szerelme, Maximilián keresztnevét kapja. Csakhogy a részeg anyakönyvvezető az anyakönyvi kivonatba Bisinger helyett Pisingert írt, és konokul elzárkózott attól, hogy a hibát kijavítsa, így hát Maximilián egész életre szólón Pisinger maradt. Atyjától megörökölte az elálló fület meg a trolibuszokhoz való érzéket, anyjától pedig a nagy mellet, valamint makacs, öszszeférhetetlen természetét.

Anyja egyrészt örült, hogy sikerült Maximiliánt egész életére magához láncolnia, másrészt viszont nem volt nap, mikor ezt ne bánta volna meg. Főleg amikor reggelente, például ma is, látta, amint a fia a lábával tehetetlenül kalimpálva próbál kikászálódni az ágyból, keresgéli a papucsát, és erekcióját takarogtatva megy ki végére. Kachrliaková asszony a mindenki számára hozzáférhető tudományos ismeretterjesztő folyóiratokból és a szakirodalomból értesült már róla, hogy a férfiaknak reggelente erekciója van, mivel teli húgyhólyagjuk nyomást gyakorol belső nemi szerveikre. És mivel viszolyogva tudott csak gondolni fia ágaskodó hímtagocskájára, korán reggel ébresztette, hogy menjen ki végére.

– Az isten szerelmére, anyuka! – nyöszörögte gyűrött dunyhája alól a medező péniszű Maximilián Pisinger. – Nem kell mennem sehova, nyugodtan alhatnék, te meg felébresztesz! Múltkor az a rettenetes gép, most meg te...

– Csak azt akarom, hogy megkönnyebbülj – mordult rá Rozália mérgesen. Bármennyire viszolygott is a látványtól, valamilyen oknál fogva mégis vonzotta, annál is inkább, mert a fiú erősen emlékeztetett az apjára, akiről évek óta nem hallott. Csak nyolcvankilencben, a bársonyos forradalom idején villant meg a tribünön, amikor elnyakló hangon kiáltotta:

– A trolik veletek vannak! A kétszáztizenegetes is! Meg a kétszáztizenegetes is!

– Egységben az erő! – skandálta válaszképpen a felajzott tömeg.

„Ez is olyan szőrös, mint egy majom, és a feje is akkorka, mint egy pingponglabda, csak épp fekete”, gondolta magában Kachrliaková asszony.

És őrt állt az édesanya az ágyból kikelő kisfia mellett, megalázta a tekintetével, tudta, hogy Maximilián nem akar felkelni, amíg ő így bámulja. Pont

ezért bámulta, sőt egyenesen arra a szemérmetlen testtájra meredt. Tartsa csak szépen rajta a kezét, piruljon csak a szégyentelenje!

– Csak nem gondolod, hogy pont a te kukackádra kíváncsi valaki! – kiáltotta néha a becsapódó végéjén, ha a csattanás hangosabbnak vagy haragosabbnak tűnt, mint máskor. Aztán direkt nézte az órát – milyen sokáig van mostanában már az ő szőrmók pici fia a végén! Öregszik ő is, hiába. A férfiaknak idősebb korukban szembe kell nézniük azzal, hogy a folyadék sokkal lassabban távozik belőlük, mint az kívánatos lenne. Elfuserált fiacskájával nem sikerült szót értenie. Akkor legalább a barátnőjének kipanaszkodja magát.

– Na most mondd meg, Irenka, milyen csúnyán beszél velem ez a gyerek – motyogta Kachrliaková asszony a bajusza alá, amely az ő esetében nem metafora volt, hanem a valóság tūpontos leírása. Rozália Kachrliaková ugyanis olyankor, mikor mély depresszióba zuhant a fia miatt, azzal próbált segíteni magán, hogy a bevásárlószatyrával beszélgetett. A táska szép volt, apróvirágos, és az absztrakt növényi motívum olyan mintává állt össze, amelybe Kachrliaková asszony egy emberi arcot vélt belelátni. Egy barátságos, megértő, nyájas arcot.

– Hát hogy vagy ma, Irenkám? Mit hamikáztál?

– Narancsot, két kiló krumplicskát meg csirkecombit – selypegte halkán a táska.

– Bizony, bizony, rendesen megettetlek ma! Nem is érzem a kezemet, úgy kihúztad, te zsvány! – rázta meg Irenka felé ráncos, kissé meggörbült ujját Rozália Kachrliaková. Néha kicsit haragudott rá, például mikor a táska nem fogadott szót, láb alatt volt, a bevásárlókocskák közé akadt, vagy éppen elbűjt, pont mikor Rozália Kachrliaková sietett, hogy elérje a kilencnegyvenhatos mikrobuszt, és Irenkát mintha a föld nyelte volna el.

– Hol vagy, te csúfság! – kiáltotta, sikeresen zavarva Maximiliánt abbéli kétségbeesett igyekezetében, hogy egy filozófiai értekezést írjon arról, hogyan is vannak a dolgok valójában. Erről régóta szeretne írni, mert jó ideje érzi, hogy rájött a titok nyitjára, csak az valamiért nem bír picinyke, kopaszodó fejből átmenni az ujaiba, hogy azokkal belepötyögje a számítógépbe, titkos szelencéjébe, amelyben meztelen nők képeit rejtegeti.

– Csak szólok, hogy a bevásárlószatyrok nem beszélnek – figyelmeztette időnként az anyját Maximilián.

– Hogyne beszélne, talán nem hallasz engem? – tiltakozott Irenka, a táska Kachrliaková asszony hangját utánozva.

És kezdődhet a nap. Rozália Kachrliaková beveszi a gyógyszereit, és hogy egy kis nyugta legyen Irenkától, kávét főz a fiának, meg egyet magának is, és megnézi a hipermarketek szórólapjain, hogy mi újság. Aszpiros sonka, na de az megböfögteti, téliszalámi, az meg drága, portói, azt meg nem issza. A méceses talán megérvé, annak ellenére, hogy alig lett vége a tavasznak, és a mindenszentek messze még. De sohase lehessen ugye tudni, hogy mi és mikor jöhet jól. Van, akinek minden nap karácsony. Rozália Kachrliakovának és Pisinger nevű fiának viszont folyton csak mindenszentek.

Na Irenkám, merre induljunk ma?

(regényrészlet)

MÉSZÁROS TÜNDE FORDÍTÁSA

KOPCSAY, Máriaus
„Költözés”
(Mészáros Tünde ford.)
Kalligram, 2010. I.

„Otthon”
(Tóth Annamária ford.)
Magyar Lettre Internationale, 64, 79

„Szabadság”
(Garajzski Margit ford.)
Magyar Lettre Internationale, 63

„Szerelmem”
(Garajzski Margit ford.)
Élet és irodalom, Elsőkönyves melléklet, 2007.04.06.